

Sygn. akt II Ka 222/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Trojanowski

Sędziowie: SSO Artur Lipiński /spraw./

SSO Janusz Szarek

Protokolant: sekr. sądowy Renata Walczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – **Mirosława Romana**

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 roku

sprawy **P. F. s. Z. i E.**, ur. (...)

w **N.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesku, Wydziału Zamiejscowego z/s
w Ustrzykach Dolnych z dnia 15 kwietnia 2016 roku, sygn. akt VI K 131/15

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego P. F. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 120 zł /sto dwadzieścia złotych/.

Sygn. akt II Ka 222/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 r. sygn. akt VI K 567/13 Sąd Rejonowy w Lesku, VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych :

I. U z n a ł oskarżonego **P. F.** za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. tego, że w dniu 15 lutego 2015 roku w C., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. F. dokonał pobicia Z. G. w ten sposób, że uderzali i kopali pokrzywdzonego po całym ciele, powodując u niego obrażenia w postaci złamania żebra IX po stronie lewej, stłuczenia klatki piersiowej i stłuczenia głowy, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 §1 kk lub 157 §1 kk a stanowiącego przestępstwo z art. 158 §1 kk i za to na podstawie art. 158 §1 kk s k a z a ł go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. U z n a ł oskarżonego **A. F.** za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. tego, że w dniu 15 lutego 2015 roku w C., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. dokonał pobicia Z. G. w ten sposób, że uderzali i kopali pokrzywdzonego po całym ciele, powodując u niego obrażenia w postaci złamania żebra IX po stronie lewej, stłuczenia klatki piersiowej i stłuczenia głowy, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo

nastąpienia skutku określonego w art. 156 §1 kk lub 157 §1 kk a stanowiącego przestępstwo z art. 158 §1 kk i za to na podstawie art. 158 §1 kk s k a z a ł go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. Na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k. i art. 70 §2 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu A. F. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,

IV. Na podstawie art. 73 §2 k.k. oddał oskarżonego A. F. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

V. Na podstawie art. 415 §3 k.p.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. powództwo cywilne pozostawia bez rozpoznania.

VI. na podstawie art. 46 §2 k.k. orzekł wobec oskarżonych P. F. i A. F. nawiązkę w wysokości 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych solidarnie na rzecz pokrzywdzonego Z. G..

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz. U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/2 i zwolnił od uiszczenia opłaty sądowej.

Powyższy wyrok zaskarżył **obrońca oskarżonego P. F. w części dotyczącej kary** i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej przez Sąd I instancji i zupełne pominięcie tego, iż na zasadzie art. 69 § 1 k.k. istniała możliwość wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, mimo że oskarżony był wcześniej karany, a w takim przypadku i tak kara spełniłaby swoje cele

Wskazując powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wskazany przez Sąd ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w całości akceptuje stanowisko Sądu I instancji iż wymierzona oskarżonemu P. F. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą oraz adekwatną do popełnionego przez niego przestępstwa.

W ocenie Sądu Odwoławczego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacji, iż wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco niewspółmierna. Rażąco niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Palestra 1975, z. 3, s. 64).

W ocenie Sądu Odwoławczego wymiar orzeczonej kary jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się oskarżony, zaś wymierzona mu kara spełni również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego i nauczy go poszanowania ogólnych zasad panujących w społeczeństwie. Spełni także swoją rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Prawidłowo, wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd I instancji uznał, iż nie można wobec oskarżonego P. F. ponownie postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd I instancji miał bowiem przede wszystkim na uwadze wcześniejszą trzykrotną karalność oskarżonego za przestępstwa (k. 103-105). Sąd Odwoławczy pragnie również podkreślić, iż oskarżony był w lipcu 2010 r. karany za tożsame przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. Wymierzone oskarżonemu P. F. dotychczas kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przyniosły spodziewanej pozytywnej zmiany w jego postępowaniu. Dlatego też logicznym i uzasadnionym jest przyjęcie przez Sąd I instancji, iż wymierzone mu do tej pory kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie spełniły celów, jakie stawiane są karze, a w szczególności nie zapobiegły popełnieniu przez niego kolejnych przestępstw. Miarkując wymiar kary, jako okoliczności obciążające

Sąd I instancji uwzględnił także fakt, iż oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu, a także, iż pozostawił pokrzywdzonego z obrażeniami ciała w mało uczęszczanym miejscu o stosunkowo późnej porze.

Nie można natomiast w ocenie Sądu Odwoławczego potraktować jako okoliczności łagodzących wskazanych w apelacji faktów, iż pokrzywdzony Z. G. także był pod wpływem alkoholu i że nie powinien był prosić oskarżonych o podwiezienie skoro nie byli jego znajomymi. To bowiem oskarżony P. F. wraz z A. F. dokonali pobicia pokrzywdzonego, bez istotnego powodu a następnie zostawili go i odjechali. Nedorzeczna jest zatem próba obarczenia winą pokrzywdzonego za działanie oskarżonych. obrońca wskazał ponadto, iż oskarżony jest osobą młodą, o nieukończonym wykształceniu i niewyrobionej osobowości, zaś popełniony czyn ma charakter wybryku. W ocenie Sądu Odwoławczego nie można zgodzić się z takim twierdzeniem, bowiem oskarżony w chwili popełnienia czynu miał prawie 24 lata, a ponadto wcześniejsza karalność – w tym także za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. - powinna tym bardziej uczulić go na to, aby postępować zgodnie z prawem. Fakt zaś, iż oskarżony był pod wpływem alkoholu także nie usprawiedliwia w żaden sposób jego zachowania bowiem w tym wieku powinien już zdawać sobie sprawę z wpływu jaki na jego zachowanie może mieć alkohol.

Sąd Odwoławczy w całości popiera stanowisko Sądu I instancji, iż orzeczenie krótkoterminowej bezwzględnej kary pozbawienia wolności będzie dla oskarżonego karą adekwatną, a równocześnie stanowić będzie ostateczne ostrzeżenie, aby zmienił on swoje postępowanie na przyszłość. Wymierzona kara spełni w ocenie Sądu Odwoławczego wobec oskarżonego wszelkie dyrektywy wymiaru kary z art. 53 i nast. k.k. i nie ma absolutnie żadnych podstaw do przyjęcia iż jest to kara rażąco niewspółmierna.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 449 k.p.k. i art. 456 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. F. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.